

ДУБОВІК Олександр Михайлович (01. 08. 1931, Київ) — живописець, графік і монументаліст. Син [М. Дубовика](#). Член НСХУ (1958). Почес. чл. НАМУ (2009). Відзнака Президента України «Національна легенда України» (2024). Закін. Київський художній інститут (1957; викл. [С. Григор'єв](#), [Г. Титов](#), [М. Хмелько](#)), творчі майстерні при АМ СРСР у Києві (1965; кер. С. Григор'єв). Працював 1959–62 викл. Київ. худож.-приклад. училища; від 1967 — у Худож. фонді України. Учасник респ., всесоюз., міжнародних художніх виставок від 1957. Персон. — у Києві (1984, 1988, 1991, 1993, 1995, 2002, 2007), Москві, Мюнхені (обидві — 1989), Белграді (1990), Кельні (Німеччина), Сент-Етьєні (обидві — 1992), Ніцці (1994–95; обидва — Франція), Клівленді, Нью-Йорку, Вашингтоні (усі — 1996), Чикаго (1996, 2003), Далласі (США, 1998), Тегерані (1999), Парижі (1999, 2006), Магдебурзі (Німеччина), Відні (обидві — 2007). Представник неофіц. мистецтва рад. доби. Ранні роботи тяжіють до стилістики суворого стилю 1960-х рр. Розробив власну образно-пластичну систему живопису, у якій поєднано інтерпретації супрематизму, пізнього кубізму, геом. абстракцій, традиції вітчизн. іконопису та авангарду 1920-х рр. Від 1970 займався стінописом. Твори Д., створені на межі фігурат. та нефігурат. мистецтва, відображають редуков. враження від реальності. Роботи зберігаються в НХМ, Хмельн., Запоріз. ХМ, ДТГ (Москва), Музеях сучас. мистецтва у Тегерані, Чикаго, Нью-Джерсі. Про творчість Д. знято 9

телефільмів.

Основні твори

живопис — «Біля блакитного щита» (1964), «Фізика» (1965), «Операція» (1966), «Пікет» (1967), «Ніка», «Чорний квадрат» (обидва — 1980), «Битва», «Інтермецо» (обидва — 1985), «Древо життя», «Рожевий прапор» (обидва — 1987), «Ієрогліф» (1988), «Карнавал» (1989), «Пророк», триптих «Падіння», «Маятник» (усі — 1990), «Vivat, August!» (1991), триптих «День народження» (1993), «Двобій» (1995), «Футляр для крил», «Вони вже прийшли» (обидва — 1999), «Одаліска», «Меланхолія», «Нічне споглядання» (усі — 2000), «Розмова із садівником» (2001), «Воїнство» (2004), «Таємна вечеря» (2005), «Діалог» (2007); цикл «Знаки» (1975–80); мозаїки — «Світ техніки» (Будинок юного техника, 1980), «Тріумф знання» (завод «Кристал», 1984; обидві — Київ); вітражі — «Вітер мандрів» (1983), «Карнавал» (1988; обидва — у санаторії «Схід», м. Феодосія, АР Крим), у Новоапостол. церкві в Києві (1995).

Рекомендована література

1. Олександр Дубовик: Каталог. К., 1988;
2. Скляренко Г. Отдельно стоящая фигура // Искусство. 1993. № 1;
3. Макаров А. Повернення авангарду (Ескіз до твор. портрета О. Дубовика) // Сучасність. 1993. № 2;
4. Дубовик Олександр. Живопис, графіка: Каталог. К., 1995;
5. Український мистець на півдні Франції // ПУ. 1997. № 2;
6. Скляренко Г. Вихід через квадрат // Світовид. 1998. № 2;
7. Павельчук І. Мистецькі антиутопії Олександра Дубовика // Укр. АМ: Дослідн. та наук.-метод. пр. К., 2003. Вип. 10;
8. Шапіро О. Раціоналізм чи інтуїтивізм в живописі Олександра Дубовика: Точки зіткнення // Сучасність. 2005. № 5;
9. Олександр Дубовик: Альбом. К., 2005;
10. Шапіро О. Олександр Дубовик. Ракурси творчості у 1960-ті – 1980-ті роки // ОМ. 2007. № 3.

[Г. Я. Скляренко](#)

Фотоілюстрації

Бібліографічний опис:

Дубовик Олександр Михайлович / Г. Я. Складенко // Енциклопедія Сучасної України [Електронний ресурс] / Редкол.: І. М. Дзюба, А. І. Жуковський, М. Г. Железняк [та ін.] ; НАН України, НТШ. — К. : Інститут енциклопедичних досліджень НАН України, 2008. — Режим доступу: <https://esu.com.ua/article-22581>. – Останнє поновлення : 2024.

2001-2025 © Ця енциклопедична стаття захищена авторським правом згідно з чинним законодавством України ([докладніше](#)).